

П'єсу було створено в рамках Лабораторії драматургії Національної спілки театральних діячів
України

Юлія Куліш
dumaikulish@gmail.com
099-944-98-58

Гретель і Гензель: крамничка підступних солодоців

П'єса для дітей 6-11 років

Дійові особи

Поля – дівчинка, 9 років, живе з мамою, вітчимом та братом

Коля – її брат, 12 років, часто підставляє сестру, лінивий

Гретель – огрядна жінка, хазяйка крамниці, лається німецькою

Гензель – її брат та помічник, не лається, але зловживає словом «коротше»

Напередодні Різдва

Дія 1

Сцена 1

Поля та Коля йдуть до крамниці

Навкруги люди, роздають рекламні листівки, кличуть до крамниць

Коля: Терпіти його не можу. Краще б ми жили з мамою і без усяких вітчимів.

Поля: Я його теж не люблю, він страшний і постійно змушує прибирати в кімнаті.

Коля: І уроки вчити. І планшет не купує.

Поля: Скоро Різдво – може, подарує.

Коля: Дочекаєшся! Один на двох хіба що.

Поля: Тоді по черзі доведеться грати.

Коля: Черга буде завжди моя, так і знай.

Поля: Ти такий противний.

Коля: Ой, противнішу за тебе взагалі не знайдеш!

Поля: Нам туди, магазин там.

Коля: Так підемо (*вказує в іншу сторону*)

Поля: Чому це?

Коля: Просто слухайся старших, ясно?

Поля: Старший знайшовся!

Коля: Я вже підліток, а ти шмаркачка.

Поля: Сам шмаркач! Чого скавчиш уві сні?

Коля: Що?

На ходу діти вриваються в товсту тітку **Гретель**, яка відразу ж скрикує:

Гретель: Вітаю! Ви виграли кошик із солодощами! *(протягує кошик)*

Коля: Виграли?

Гретель: Так, солоденький, саме виграли! Тримайте! Чи ви солодкого не їсте?

Поля: Їмо.

Гретель: То тримай, крихітко *(протягує Полі кошик)*

Поля дивиться на Колю.

Колю: Давайте мені, вона мала ще.

Гретель: Будь ласка, дорогенький. Як звать нашого переможця?

Коля: Коля.

Гретель: А цю маленьку зірочку?

Поля: Поля.

Гретель: Які ви милі! Невже братик із сестричкою?

Коля: Так. Дякуємо за кошик.

Гретель: Це ще не все. Ви виграли також екскурсію до найкращої кондитерської крамниці!

Коля: А коли екскурсія?

Гретель: Прямо зараз!

Поля: Ой, зараз ми не можемо.

Гретель: Куди ж ви поспішаєте?

Коля: Нам в магазин треба швидко, бо вітчим прибує. Може, на зворотному шляху.

Гретель: Ви все одно будете йти повз кондитерську, зазирніть хоч одним оком.

Коля: А яка це кондитерська?

Гретель: Називається «Гретель і Гензель».

Поля: Ми такої тут ніколи не бачили. Вона нова?

Гретель: Ні, сонечко, їй уже безліч років.

Коля: Це що, ваша крамниця?

Гретель: Так, моя, а Гензель мені допомагає.

Поля: То ви – Гретель?

Гретель: Саме так, моя розумничка, саме так.

Коля: Теж мені розумничка (*тихо*)

Гретель: Що?

Коля: Нічого. Я кажу, дякую за подарунок, нам уже час.

Гретель: О, я зрозуміла, ви ще маленькі, вас, мабуть, уперше самих у магазин відпустили.

Коля: Нічого подібного.

Поля: Мені вже 9.

Коля: А мені 13 буде. Я завжди сам гуляю, коли оцю (*на сестру вказує*) не нав'яжуть.

Поля: Я і без тебе можу!

Коля: Ну то йди за продуктами, а я піду в кондитерську.

Поля: Ні.

Коля: А чого ж? (*дражнить*)

Поля: Я теж у кондитерську хочу.

Гретель: Чудово, мої солоденькі, ходімо.

Гретель бере Полю та Колю за руки і веде до крамниці.

Сцена 2

Крамниця, скрізь стелажі з солодощами

Гретель: Ласкаво прошу вас у крамничку «Гретель і Гензель», діти. Це мій компаньйон Гензель, він вміє готувати найсмачніші торти та тістечка.

Гензель: Вітаю, діти. Вам дуже пощастило потрапити сюди напередодні Різдва, оскільки у цей час у нас тут особливі правила.

Коля: Це ж які?

Гензель: Можна скуштувати все – об'їстися, коротше.

Поля: У нас гроші лише на продукти є.

Коля: Вітчим нам голови відкрутить, якщо без продуктів повернемося.

Гретель: Діти, ну хіба ви не знаєте, що на Різдво усе інакше?

Гензель: Тобто магічно.

Гретель: Так, тому ви можете спробувати все, що бачите на полицях, безкоштовно.

Коля: Та ну?

Поля: Чесно?

Гретель: Звісно, навіщо ж мені брехати?

Коля: Може, ви знімаєте відео для ютубу чи щось таке.

Поля: Тоді батьки побачать і нам хана! Ходімо звідси!

Гензель: Беріть будь-що з вітрин, прямо зараз.

Гретель: Якщо не сподобається, можете йти.

Гензель: Ви можете піти будь-коли, коротше, якщо стане страшно.

Коля: Нам не страшно, ми просто поспішаємо.

Коля підходить до вітрини, бере два батончики.

Коля (до Полі): Будеш такий?

Поля: Буду. І ще отой.

Коля: А я ще шоколадку візьму, можна?

Гретель: Беріть усе, що захочете!

Коля, Поля розгортають шоколадки, відкушують.

Поля: Мм, обожнюю ці батончики! Я б могла їсти їх на сніданок, вечерю та обід.

Коля: Не знудить?

Поля: Не знаю.

Гретель: То будь ласка, діти, обідайте, вечеряйте.

Поля: І тістечко можна?

Гензель: На тістечка налягайте – це, коротше, я печу.

Коля: Відкусіть-но спочатку ви.

Гензель: Я?

Коля: Так, спочатку ви. Я не дурний, я в кіно всяке бачив.

Гретель: Гензелю тістечко, а мені шматочок торта. Ну і ви беріть, якщо захочете. *(іде до столу, на якому тарілки, чашки)*

Поля: Я теж буду.

Беруться їсти тістечка.

Коля: Смакота! Я торти взагалі не дуже, але такого ще не їв.

Поля: Тепер це мій улюблений! А можна взяти шматочок мамі?

Гретель: О, моя солоденька, я забула вам сказати – усі солодощі можна їсти лише тут.

Гензель: Так, за межі крамниці виносити не можна.

Коля: А як же покупці? Вони теж тут їдять?

Гретель: Тут ніхто нічого не купує.

Поля: Як це? А для кого ж ви готуєте?

Коля: А на чому ви заробляєте?

Гретель: Ми відправляємо замовлення.

Гензель: Так, ви можете замовити все додому, коротше.

Гретель: А тут відбуваються лише дегустації.

Гензель: Тобто сюди люди приходять, щоб вибрати, скуштувати солодощі, коротше.

Коля: Я знаю слово дегустація.

Поля: Я також.

Гретель: Не дарма мені здалося, що ви дуже розумні дітки.

Поля: Ми вам дуже дякуємо, бо це така смакота! Наступного разу прийдемо з мамою.

Коля: Чи у вас тут з мамами не можна?

Гретель: У нас тут можна все. Хіба що за одним винятком.

Поля: Яким?

Гретель: Не можна їсти солодощі з тієї вітрини *(показує вітрину)*.

Коля: Дуже дорогі?

Гретель: Вони просто не зовсім звичайні.

Поля: Вони надзвичайно смачні, як ці?

Гретель: Трошки смачніше. І небезпечніше.

Гензель: Вони непередбачувані і підступні, коротше.

Коля: Що, цукерки зі смаком козюльок?

Гензель: Ні, що ти, козюльки вже не в моді. Вони просто з сюрпризом.

Поля: Тобто з іграшкою?

Гензель: Це тобі не «кіндер», дівчинко, – це ексклюзивні вироби.

Коля: А купити їх можна?

Гретель: На жаль, ні. Лише заробити.

Поля: А як?

Гретель: За ось цей батончик треба тиждень прибирати в крамничці.

Гензель: А за цю цукерку – тиждень допомагати мені вимішувати тісто.

Гретель: А за цю шоколадку – не спати вночі та слідкувати, щоб тісто не втекло.

Коля: Що це за казочки?

Поля: Страшні якісь. Ходімо вже?

Чути дзвінок старого стаціонарного телефону з сусідньої кімнати.

Гретель: Секундочку! *(йде в сусідню кімнату)*

Коля: У вас що, старий телефон?

Гензель: Так. Мобільні тут все одно не працюють *(йде в сусідню кімнату)*

Коля дістає з карману телефон – чорний екран.

Сцена 3

Коля та Поля в крамничці самі

Поля: Я вже наїлась, ходімо.

Коля: Зараз, візьмемо щось із собою *(пхає батончики в кишені)*

Поля: Так не можна ж.

Коля: Ніхто ж не бачить.

Поля: А ці? *(вказує на заборонений стелаж)*

Коля: Точно! Збирай!

Поля: Ти впевнений?

Коля: Та швидше давай, вони ж зараз повернуться.

Поля: Давай хоч спробуємо *(розламує навпіл батончик, дає Коля)*

Коля: Ага *(швидко їсть)*

Поля їсть батончик.

Коля: Ну не знаю, батончик як батончик.

Поля: Нічого особливого.

Коля: Вшиваймося.

Підбігають до дверей, Коля протягує руку до ручки, але рука не слухається, вказівний палець лізе до нього в ніс.

Поля: Фу, припини.

Коля (*намагається витягти палець із носа, той не витягується*): Не можу.

Поля тягнеться до нього рукою, але її вказівний палець лізе до неї в ніс.

Коля: Дуже круто, мала, саме час покривлятися!

Коля другою рукою хоче стукнути Полю по руці, але вказівний палець лізе до нього в другу ніздрю.

Поля починає голосно сміятися.

Гретель (*виходить із сусідньої кімнати*): Як ви тут, мої солоденькі?

Гензель (*виходить за Гретель*): О, ви вже вляпалися, коротше!

Гретель: Швайне!

Коля та Поля намагаються витягти пальці з носа.

Гретель: Бачу, ви нас не послухали. Ну що ж, тоді вам доведеться затриматись.

Поля: Ми лише один батончик надкусили! Чесно!

Гретель: Одного цілком достатньо.

Поля: Вибачте нам, ми не хотіли, ми випадково!

Гретель: А ти ще й брешеш.

Поля починає плакати.

Коля: Не рюмсай.

Гензель: Тримайте (*кидає дітям по цукерці*). Зараз відпустить.

Коля: Мала, розгорни цукерку, чуєш? У мене руки зайняті.

Поля: Ми точно маємо їх з'їсти?

Коля: Тобі ж сказали, що відпустить.

Поля: Мені все одно страшно.

Коля: Давай я перший.

Поля розгортає цукерку, з'їдає перша.

Коля: Я сказав, спочатку мені!

Поля: Раптом тобі ногу до носа потягне. У мене хоч друга рука вільна.

Поля витягує палець із носа.

Поля: Працює!

Коля: Ну давай швидше мені!

Поля дає Колі цукерку.

Гретель: Давай уже йому ту цукерку – терпіти не можу, коли переді мною длубаються в носі.

Поля: Уже даю *(дає цукерку)*.

Коля повільно витягує пальці з носа.

Коля: Ура! Дякую вам, пане Гензель, ви нас врятували.

Гретель: Рятую і наказую тут лише я.

Гензель: *(злиться)* Ми ж домовлялись.

Гретель: Просто слухайся старших.

Поля і Коля переглядаються. Поля чухає ногу, потім руку, потім знову ноги і руки.

Коля *(до Полі):* Що, солодоців переїла?

Поля *(чухається швидше і частіше):* Не знаю. Свербить.

Коля: Блін, тепер мама скаже, що я за тобою не наглядав!

Поля: Колю, так сильно чухається.

Коля починає чухатися.

Гретель *(до Гензеля):* Що ти їм дав?

Гензель: Сверблячку.

Поля: Яку ще сверблячку? Навіщо?

Гензель: Випробовую новий рецепт, коротше.

Коля: Ми вам що, піддослідні?

Гретель: Навіть гірше.

Гретель починає сміятися, за нею Гензель.

Гретель: Гарну парочку я знайшла, еге ж?

Гензель: Так, чудову.

Поля *(починає плакати, чухається):* Я хочу додому.

Гензель: Ми також додому хочемо, дівчинко.

Поля: Ну то йдіть.

Гретель: Для цього нам знадобиться ваша допомога.

Коля *(чухається):* Ми нічого більше їсти не будемо.

Гретель: То що ж вам, усе життя тепер чухатися?

Поля: Мама щось вигадас.

Гретель: Не сміши, крихітко. Ліки тут безсилі.

Коля: А що ж тоді робити?

Гретель: Чухайтеся, поки свербить.

Гензель: А потім попросіть у нас цукерочку.

Поля: Ходімо звідси!

Коля: Ходімо *(чухається, намагається відкрити двері – закрито)*

Гретель: Ну, насмішили! *(сміється)* Ви дійсно думали, що двері відчинені?

Гензель: Ну, ви як діти *(сміється)*.

Поля: Що ви від нас хочете? Якщо посуд помити, то ми помиємо.

Гретель: О, крихітко, для цього ми б могли просто найняти посудомийку. Ви нам не для того потрібні.

Коля: А для чого?

Гензель: Щоб зробити один чарівний десерт!

Коля: Ну давайте вже зробимо – і ми пішли.

Гретель: Та ні, хлопчику, ви цього десерту точно не побачите.

Поля: Ви збираєтеся нас з'їсти?

Гензель: Спочатку відгодувати.

Гретель: На солоденькому швидко ростуть.

Коля: Я більше не можу чухатися, дайте щось від сверблячки.

Поля: І мені.

Гретель: Слухняні дітки мені дуже подобаються.

Гензель: Тримайте, коротше (*кидає цукерки*).

Сцена 4

Товсті Поля і Коля лежать на підлозі крамнички

Поля: Мені вже важко дихати через цей живіт.

Коля: Мені також.

Поля: Колю, у мене є план.

Коля: Який?

Поля: План втечі.

Коля: Я навіть рухатися не можу.

Поля: Тікати все одно треба. Інакше нас з'їдять, ти розумієш?

Коля: Може, не так це й погано. Хоча б не вчити уроки, не їсти спаржу, не прибирати в кімнаті.

Поля: А про маму ти подумав?

Коля: Ага, думав.

Поля: І що?

Коля: Вона нас все одно вб'є.

Поля: Ну краще вже вона, ніж ці двоє.

Поля встає, йде до вітрини з забороненими солодощами.

Коля: І мені візьми.

Поля: Досить уже їсти. Дивись, тут можна здогадатися, який буде ефект.

Коля: Як?

Поля: На обкладинці є загадка.

Коля: Мені ліньки гадати. Давай будь-яку.

Поля: Припини! Треба нагодувати цих двох їхніми цукерками.

Коля: Вони їх не їстимуть, не сміши.

Поля: Дивись: «Якщо хочеш всю ніч танцювати, з шоколадочки краще почати».

Коля: Я не хочу танцювати.

Поля (*читає на іншій*): «Якщо хочеш постійно дрижати, то драже візьми пожувати».

Коля: Ага.

Поля: «Якщо схуднути є потреба, щоби аж світилися ребра, поклади під язик зефірку та прогризи у ній дірку». Чув?

Коля: Чув.

Поля (*кидай Колі пачку*): Гризи, треба худнути.

Коля: Навіщо?

Поля: Щоб втекти звідси нарешті.

Коля: Це і весь твій план – схуднути?

Поля: Ні. Слухай (*шепче на вухо*). Ясно?

Коля: Так.

Поля: Тоді гризи.

Коля: Не думаю, що твій план спрацює.

Поля: А який план у тебе?

Коля: Полежати. Поїсти. Пожувати.

Поля: Ти з'їв якусь цукерку, від якої зникає мозок, чи так і було?

Коля: Ой, мала, ти ще від мене отримаєш.

Поля: Побачимо. Жуй зефірку.

Коля та Поля жують зефір, вилізають із одягу худі.

Коля: Яка легкість! Можна знову ходити до вітрин самому, а не чекати, доки ти щось принесеш!

Поля: Стояти! Навіть не думай жерти.

Коля: Ти ще мені будеш вказувати?

Гретель виходить із книжкою в руці, Поля та Коля ховаються в свій одяг, щоб здаватися гладкими.

Гретель: Ні, вказую тут я.

Коля: Так, мамо.

Поля: Ти здурів? Яка вона тобі мама?

Коля: Не дратуй мене. Дай краще цукерку.

Поля (*дає одну з кишені*): Тримай.

Коля: Ага (*жує*)

Гретель: Їж, мій хлопчику, гладшай. А ти, швайне (*до Полі*), теж наминай, бо зіпсуєш мені всю страву.

Поля мовчить.

Гретель: Чула чи ні?

Поля: Чула.

Гретель: Чудово.

Гретель сідає за стіл, відкриває книжку, п'є чай.

Коля з'їдає цукерку, від якої починаєш лаятись. Поля спостерігає, готується діяти.

Коля: Швайне.

Гретель: Що, красунчику?

Коля (голосніше): Швайне.

Гретель: Так, люблю це слово.

Коля: Фетзак! (*Fettsack*)

Гретель: А це не дуже люблю.

Коля: Назеншляйм! (*Nasenschleim*)

Гретель: Годі вже.

Коля (голосно): Швайне! Фетзак! Назеншляйм!

Гретель: Замовчи!

Коля: Швайне! Фетзак! Назеншляйм!

Гретель (встає з-за столу, йде до Колі): Я сказала, мовчати!

Поля проходить за спиною Гретель, кидає цукерку їй в чай.

Гретель: Ти що, цукерку лайливу з'їв?

Коля (голосно): Швайне! Фетзак! Назеншляйм!

Гретель: О, ну це надовго (*йде до столу, бере свою чашку та книжку, виходить*).

Сцена 5

Поля підштовхує Колю до вхідних дверей, він не хоче

Поля: Колю, треба бігти!

Коля: Та не чіпай ти мене! Хочеш тікати – тікай сама!

Поля: Я без тебе не піду, ти все ж таки мій брат, хоч і дурний.

Коля: Сама ти дурна!

Поля: Коля, давай домовимось.

Коля: Нема про що з тобою домовлятися.

Поля: Якщо нам на Різдво подарують планшет один на двох, то я віддам його тобі і не буду жалітися мамі.

Коля: Жалітися не будеш?

Поля: Ніколи. Планшет буде твоїм.

Коля: Добре.

Поля: Але зараз ти маєш втекти разом зі мною.

Коля: Інші варіанти є?

Поля: Інший варіант – ти залишишся тут і станеш десертом, а я гратиму на планшеті сама.

Коля: Ну, добре, що я маю робити?

Із сусідньої кімнати з гуркотом ввалюється Гретель, у кишені – книга, руки підняті вгору, тіло танцює проти її волі.

Гретель: Яка свиня підкинула мені диско-цукерку?

Коля: Це не я.

Поля: Ви схожі на бегемотика *(тихо сміється)*

Коля: Точно, на Глорію з «Мадагаскару» *(починає сміятися)*

Гретель: Замовкнути! Негайно дайте мені оту цукерку!

Поля: Не треба, потанцюйте ще *(аплодує)*

Гретель намагається взяти цукерку з полиці, нахиляється, але руки постійно вгорі, тіло танцює.

Гретель (до Колі): Допоможи мені, синку.

Коля (оглядається): Тут є ваш син?

Гретель: Швайне!

Поля підходить до Гретель, бере з кишені ключ

Поля: Ну що ж, час прощатися.

Коля: Дякую за солодощі.

Гензель (виходить із кімнати до крамнички, викочує казан): О, ви вже прощаєтесь? Чудово, вода вже саме закипіла.

Поля: Вода?

Гензель: Ну не в шоколаді ж вас варити.

Поля: Варити?

Коля: Дуже смішно!

Гензель *(підходить до Гретель, бере книгу):* Я, коротше, не жартую.

Гретель *(танцює біля вітрини, намагається взяти цукерку):* Дай цукерку, телепню!

Гензель *(гортає книжку):* Де ж той рецепт?

Гретель: На останній сторінці, швайне! Усі інші рецепти ми вже перепробували.

Гензель *(знаходить рецепт):* Є.

Поля пхає Колю в бік, іде відкривати двері вкраденим ключем, поки Гензель і Гретель не бачать.

Гретель: Гензелю, негайно дай мені оту цукерку!

Гензель: Секундочку *(бере цукерку, розгортає, вкладає в руку Гретель – рука вгорі)*

Гретель: Бовдур! Як я до тієї цукерки дістану?

Коля намагається відкрити двері, Поля прикриває – нічого не виходить.

Гензель: Диско-ефект вже слабшає, дивись – руки опускаються.

Гретель намагається закинути до рота цукерку, руки поволі опускаються – їсть цукерку.

Гретель: Ну нарешті!

Гензель: Прекрасно, тримай *(дай відкриту книжку)*

Гретель: Нащо вона мені?

Гензель: У мене все готово. Кажи, що робити.

Гретель зі здивуванням дивиться в книжку, потім на дітей.

Гретель: Хай ця прочитає *(передає книжку Полі)*

Поля: У мене руки брудні!

Гретель: Нічого *(штовхає)*, сядь, поклади книгу на коліна і читай.

Поля *(сідає, книга на колінах, читає):* Розтопити 4 плитки шоколаду, додати перцю та солі...

Гензель: Шо ти верзеш?

Поля: Читаю.

Гретель: Брешеш!

Поля: Ну самі подивіться!

Гензель та Гретель дивляться в книгу здалеку.

Гензель: Там же намальовано – взяти двох дітей...

Коля (сміється): Тут просто діти намальовані, бо солодощі для дітей.

Поля: Хоча з перцем я б не їла.

Коля: А я б спробував.

Гретель: Замовкніть! Читай далі!

Поля (читає): ...додати корицю, лимон, мокрицю... Фу, ну і рецепти у вас!

Гензель: Коротше, коли дітей додавати?

Поля: Тут такого немає! З живого лише мокриці!

Гретель: Ти знущаєшся!

Поля: Та візьміть же і прочитайте!

Гензель із Гретель передають одне одному книжку, пхаються ліктями.

Коля (сміється): Ви що, читати не вмієте?

Гензель із Гретель завмирають, соромляться.

Поля: Приїхали.

Коля: Я вгадав?

Поля: То усі ці цукерки ви створили без рецептів? Та ви ж кондитерські генії!

Гензель із Гретель переглядаються.

Гретель: Якби ти стільки років прожила в пряничному будиночку, то й не таке б вигадала.

Коля: Пряничний будиночок? Я вас розкусив!

Гензель: І чому завжди брат виявляється дурнішим за сестру?

Поля і Гретель переглядаються – сміються.

Сцена 6

Усі четверо готують за рецептом, кидають інгредієнти в казан

Гретель: Взагалі-то, в дитинстві Гензель здавався мені розумним.

Гензель: Але від відьми нас ти врятувала.

Поля читає інгредієнти, Коля мішає в казані.

Гретель: Бо ти сидів у клітці.

Гензель (до Полі): Що там далі, крихітко?

Поля: Ванілін, крейдяний пил, кокосова стружка.

Гретель та Гензель шукають усе це на полицях і передають в казан.

Коля: Класне дитинство у вас було – відьми, солодощі.

Гретель: Наше дитинство було голодним.

Гензель: А солодощів ми взагалі не бачили.

Гретель: Тому закохалися в пряничний будиночок.

Коля: А я закохався у вашу крамницю.

Поля: Розмарин, сушений апельсин, родзинки.

Гретель: Ми теж свою крамницю любимо, але так хочеться побачити батьків.

Гензель: Батька. Щодо мачухи не впевнений.

Гретель: Гензелю, вона, напевно, уже наступного дня покаялася та пішла нас шукати.

Гензель: Коротше, усі іноді помиляються.

Коля: Навіть вітчими?

Гензель: Особливо вітчими.

Поля: Карамельне драже, м'ята, щіпка пороху...

Гретель: Пороху?

Гензель: Пороху в нас немає.

Поля: Що?

Гензель: Немає пороху. Навіщо нам порох?

Поля: Тут так написано – щіпка пороху.

Гретель: Ну все, жодного тобі новорічного дива – усе як завжди.

Гензель: Ще не все втрачено, ми можемо збігати купити.

Поля: Зараз відкриті хіба що продуктіві.

Коля: І там точно черги.

Поля: А у нас 1 хвилина, щоб усе це зілля не зіпсувалося.

Гретель: Швайне!

Гензель: Чорт! Тоді ми точно пропали.

Коля: Гензелю, швидше, візьміть мішалку!

Гензель: Помішай уже останню хвилину.

Коля: Бігом! У мене є план!

Гензель: Ну з планами ти у нас, коротше, чемпіон (*бере мішалку*)

Коля біжить до своєї куртки, лізе в кишеню.

Поля: Шо ти робиш?

Коля (*гордо*): Рятую їх!

Поля: Колю, ти знаєш...

Коля: Що б ви без мене робили?

Поля: Колю, послухай.

Коля: У мене ж повна кишеня петард – тобто пороху!

Поля: Колю, там немає петард!

Коля: Чого це немає? (*риється в кишені, не знаходить*). А де вони?

Поля: Вони на вулиці. Я взяла їх у тебе з кишені і кидала дорогою.

Коля: Навіщо?

Поля: Щоб ми знали, куди повертатися, якщо заблукаємо.

Коля: Ну, ти ненормальна.

Гензель: Чого ж, досить розумне рішення.

Коля: Так якби не ти, я б їх врятував!

Поля починає рюмсати.

Коля: Не рюмсай! У мене дірка в кишені!

Коля біжить із петардою до казана, висипає порох.

Коля: Хоч би вистачило.

Гензель мішає, нічого не відбувається.

Поля: Запізнилися?

Гензель (*посміхається*): Дитинством пахне!

Гретель (*нюхає*): Дійсно! Дитинством, Новим роком!

Поля дає чашки, Гензель наливає зілля, Гензель і Гретель п'ють.

В двері сильно грюкають, Поля і Коля йдуть до дверей, двері відчиняються, за ними нікого немає. Діти обертаються – Гензеля і Гретель немає.

Сцена 7

Коля та Поля йдуть вулицею, несуть два різдвяних подарунки з крамниці

Коля: Як ти?

Поля: Нормально. Трохи руки трусяться.

Коля: Дякую, що не кинула мене.

Поля: Ага.

Коля: Скільки ми там просиділи?

Поля: Не знаю. Різдва ще не було.

Коля: Як думаєш, що буде з крамницею?

Поля: Може, усе вкрадуть і вона зруйнується.

Коля: А може, вона теж зникне?

Зупиняються, обертаються.

Коля: Я її не бачу.

Поля: Я теж.

Коля: Не віряться, що ми могли б залишитися там назавжди.

Поля: Могли б. І ти б ніколи не побачив нових серій «Бетмена».

Коля зупиняється, Поля також.

Коля: Знаєш що?

Поля: Що?

Коля: Якщо дома нас не вб'ють і на Різдво подарують планшет...

Поля: Я пам'ятаю, я обіцяла не жалітися мамі.

Коля: Ні. Він буде твій, цей планшет (*ніяковіє*). У мене все одно телефон є (*дістає з кишені телефон*). О, вітчим телефонує!

Коля (*вітчиму по телефону*): Так, уже майже вдома. Та нічого, черга була велика. (*здивовано дивиться на Полю*) У нас теж є для тебе подарунок.

Коля дивиться на Полю, сміються, обнімаються за плечі, йдуть зі сцени.

Кінець

Якщо вас зацікавила ця п'єса, просимо перед постановкою узгодити питання авторських прав з автором.